

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 8Co/3/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1218203181
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 02. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Vičková
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2022:1218203181.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Vičkovej a členov senátu JUDr. Ondreja Krajča a JUDr. Moniky Holickej, v spore žalobcov: X/ V. P., F., Z.. XX.XX.XXXX, B. K. E.Ú. XXX, F., X/ V. P., Q., Z.. XX.XX.XXXX, B. K. E. XXX, F., zastúpených advokátom JUDr. Františkom Komkom, Hlavná 27, Prešov, proti žalovanému: FPD Media, a.s., so sídlom Palisády 29/A, Bratislava, IČO: 47 237 601, zastúpenému advokátom JUDr. Jánom Havlátom, Rudnayovo nám. 1, Bratislava, o ochranu osobnosti a náhradu nemajetkovej ujmy, na odvolanie žalobcov proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II zo dňa 26. augusta 2021, č.k. 8C/19/2018-206, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalovaný má proti žalobcom 1/ a 2/ nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu žalobcov voči žalovanému zamietol a žalovanému priznal voči žalobcom nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. Poukázal na to, že žalobou sa žalobca v 1. rade domáhal zaplata sumy 26.500,- eur a žalobca v 2. rade zaplata sumy 10.000,- eur titulom náhrady nemajetkovej ujmy za zásah do osobnostných práv uverejnením článku v denníku Z. Č., vydaného dňa XX.XX.XXXX Q. K.: ". F. D. (XX), Q. na X.C.: L. F. J., H. I. B. K. (Q.. XX-XX), F. T. L. T. H., Č. O. T. Q. K. Q. R. G. Ž. V. X. J. Q. Z.X. ". (XX), A. F. Q. Q. Z. Z. T. V. Q. F. I.. Žalobcovia uviedli, že takýmto zverejneným článkom, jeho obsahom a neoprávneným a nedôvodným zverejnením podobizne v článku, ktorým v skutočnosti je žalobca v 1. rade, došlo k značnej kriminalizácii mladistvej osoby, ako aj celej jeho rodiny, otca, žalobcu v 2. rade, čo malo škandalózne charakter, ktorý spôsobil závažnosť ujmy vzniknutej v dôsledku neoprávneného zásahu do práva na ochranu osobnosti. Vychádzal zo zistenia, že v článku s názvom: "F. (XX) podľa X. R.H. V. L. I. L. XX.XX.XXXX B. V. L. Z. Č. R. G. F. Q. X. ". (XX), A. F. Q. Q. Z. Z. T. V. Q. I., X. V. A. Z. Q. T. Q., Ž. na G. Q. Z.L. X. (XX) T. žalobca v 1. rade. Dňa XX.XX.XXXX v denníku Z. Č. bolo uverejnené ospravedlnenie v súvislosti s uverejnenou fotografiou žalobcu v 1. rade v článku zo dňa XX.XX.XXXX. Po právnej stránke posúdil vec podľa čl. 26 ods. 1 a 2, čl. 19 Ústavy Slovenskej republiky, článku 8 ods. 1 a 10 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čl. 17 ods. 1,2 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach, § 11, § 12, § 13 Občianskeho zákonníka, § 2 ods. 3, § 5 ods. 1, § 4 ods. 1, 3 zákona č. 167/2008 Z.z. o periodickej tlači a agentúrnom spravodajstve a o zmene a doplnení niektorých zákonov (tlačový zákon). Konštatoval, že v prípade žalobcu v 1. rade bolo nesporné, že napadnutý článok z XX.XX.XXXX v rámci ilustračných fotografií nesprávne obsahoval jeho podobizeň. Článok spravodajsky pokrýval týranie v rodine z V., pričom samotný popis k fotografii žalobcu v 1. rade a v tomto kontexte aj obsah napadnutých článkov je naisto vo vzťahu k nemu difamačný. Tvár žalobcu v 1. rade bola takto spojená s podozrením zo spáchania trestného činu týrania blízkej maloletej osoby, čo je zásah do práva na súkromie, spôsobilý prívodiť ujmu na osobnosti

žalobcu v 1. rade z hľadiska jeho postavenia v spoločnosti. Omyl v zaradení fotografie žalobcu v 1. rade, ako údajného člena opisovanej rodiny spôsobil, že zverejnenie podobizne nespadá pod zákonnú licenciu podľa ust. § 12 ods. 3 OZ a zásah je tak nutné vyhodnotiť ako neoprávnený. Stotožnil sa s názorom žaloby, že samotné uverejnenie nepravdivého údaju, dotýkajúceho sa fyzickej osoby, je spôsobilé ohroziť práva chránené § 11 OZ. V tejto súvislosti považoval za nevyhnuté poukázať na skutočnosť, že vykonaným dokazovaním, najmä z výsluchu V. Z. F. T. I. Š.H., mal za preukázané, že k uverejneniu fotografie žalobcu v 1. rade, v predmetnom článku došlo na základe omylu, kedy sa editorka obrazovej časti, vyberajúc zo skupinovej fotografie osôb, dopustila omylu výberom nesprávnej osoby. Uvedené síce nezbuvaže žalovaného zodpovednosti, avšak do istej miery znižuje zodpovednosť za zásah do ochrany osobnosti. V konaní taktiež nebola sporná skutočnosť, že po tom ako bolo zistené, že došlo k omylu, žalovaný podnikol kroky smerujúce k tomu, aby zmenšil rozsah zásahu do osobnostných práv žalobcu v 1. rade a k ukončeniu trvania tohto zásahu. Nesporná je taktiež skutočnosť, že žalovaný dňa XX.XX.XXXX V. L. Z. Č. uverejnil ospravedlnenie. Ospravedlnenie bolo uverejnené v hornej časti na str. 14, teda na rovnocennom mieste, pričom ospravedlnenie bolo zverejnené rovnakým typom a veľkosťou písma ako samotný namietaný článok. Z obsahu ospravedlnenia mal za to, že žalovaný dostatočným spôsobom poskytol žalobcovi v 1. rade primerané zadosťučinenie. Predmetom sporu však bol nárok žalobcov na náhradu nemajetkovej ujmy, ktorá vznikla v dôsledku neoprávneného zásahu do ich osobnostných práv. Uviedol, že dôkazné bremeno vzniku ujmy v príčinnej súvislosti s neoprávneným zásahom žalobcovia neunesli. Náhrada nemajetkovej ujmy prichádza do úvahy iba v prípade, ak by sa vzhľadom, na vznik ujmy v dôsledku v značnej miere zníženej dôstojnosti fyzickej osoby alebo jej vážnosti v spoločnosti nezdalo zadosťučinenie vo forme morálnej, t.j. ospravedlnenie postačujúce. Žalobca v 1. rade nepreukázal, že by došlo k zníženiu jeho dôstojnosti a vážnosti v značnej miere, resp. k vzniku ujmy. V tejto súvislosti sa stotožnil s obranou žalovaného, že publicita článku je voči žalobcovi v 1. rade obmedzená, keďže jeho meno a priezvisko v článku nikde uvedené nebolo, pričom osobám, ktoré ho poznajú, bolo naopak zrejmé, že išlo o omyl. Z priloženej komunikácie zo sociálnej siete vyplýva, že žiadny z pisateľov neuveril, že článok sa týka žalobcu v 1. rade a z kontextu je zrejmé, že došlo k omylu. Zo správy o povesti F. F. I. L.T. XX.XX.XXXX vyplýva, že žalobcovia sa v mieste bydliska tešia dobrej povesti. Uvedené vyvracia domnienku o tom, že u žalobcov došlo k zníženiu a vážnosti v značnej miere. Žalobcovi sa nepodarilo preukázať príčinnú súvislosť medzi konaním žalovaného a ujmu v podobe zhoršenia zdravotného stavu. Z priložených lekárskejších správ nijakým spôsobom nevyplýva, že príčinou zdravotných problémov žalobcu v 1. rade by mali byť namietané články. Uverejnením fotografie fyzickej osoby v hromadnom informačnom prostredí zásadne nemôže dôjsť k zásahu do práva na ochranu inej fyzickej osoby. Po dôkladnom zvážení skutkového stavu, vyhodnotení dôkazných prostriedkov jednotlivo a vo vzájomnej súvislosti žalobu ako nedôvodnú zamietol. O nároku na náhradu trov konania rozhodol v zmysle § 255 ods. 1 C.s.p.

2. Proti tomuto rozsudku podali v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobcovia, ktorí sa domáhali jeho zrušenia a vrátenia veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, alternatívne jeho zmeny tak, aby bolo ich žalobe v celom rozsahu vyhovie z dôvodov, že rozsudok súdu prvej inštancie je nesprávny a nezákonný, keď súd prvej inštancie porušili ich právo na spravodlivý proces, nevykonali navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Mal za to, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné považovať za neúplný, nesprávny a nezákonný, za vysoko formalistický, arbitrárny, ku ktorému súd dospel iba nesprávnym a jednostranným vyhodnotením dôkazov v prospech žalovaného, navyše pre nedostatok dôvodov za neurčitý a nepreskúmateľný. Poukázal na to, že do obsahu základného práva na súdnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon. Zotrvali na obsahu svojich písomných podaní v plnom rozsahu, považujúc ich za dôvodné, správne, opodstatnené a zákonné. Poukázali na to, že v zmysle základných zásad novinára platí, ak novinár zistí, že zverejnil nesprávnu informáciu, je povinný spraviť všetko pre jej bezodkladnú opravu aj bez vyzvania ktorejkoľvek z dotknutých strán alebo redakcie. Z konania samotnej novinárky autorky článku ako aj redakcie denníka Z. Č. nepochybne vyplýva, že obe strany nepostupovali v zmysle citovanej etickej zásady, naopak v krátkom časovom období i uverejnili druhý obsahovo súvisiaci článok s prvým článkom vediac, že došlo k závažnému omylu a nesprávnej informácii, a to i napriek tomu, že obaja žalobcovia ako dotknuté osoby uverejnením prvého článku sa písomne domáhali u žalovaného uverejnenia opravy nepravdivých skutkových tvrdení vrátane vyplatenia nemajetkovej ujmy s odôvodnením, že nepravdivými údajmi v článku uverejnenom dňa XX.XX.XXXX bol predovšetkým žalobca 1/ ako mladistvá osoba nepravdivo a značne kriminalizovaný a škandalizovaný a žalobca 2/

ako otec a celé príbuzenstvo, rodina, bolo postihnuté tým istým spôsobom na svojich osobnostných právach v dôsledku neoprávneného zásahu spočívajúceho v uverejnení takéhoto článku s nepravdivými a difamačnými účinkami. Poukázal na obsah uverejneného článku, zverejnením ktorého ide o prípad, kedy vzniknutú ujmu nemožno z nejakého dôvodu prostredníctvom žiadnej z foriem morálneho zadosťučinenia primerane zmierniť. Poukázali na obsah rozhodnutia Najvyššieho súdu SR zo dňa 29.07.2011 sp.zn. 4Cdo/232/2010, 5Cdo/42/2009. Mali za to, že súd nesprávne hodnotí, aj nesprávne vyslovuje právny názor, že k uverejneniu fotografie žalobcu v predmetnom článku došlo na základe omylu, a to výberom nesprávnej osoby, súd takýto záver formalistický prijal i napriek vznášanej a tvrdenej právnej argumentácii s poukazom na záväznosť judikatúry NSSR a nálezov Ústavného súdu SR. Z obsahu článku vyplýva, že označené osoby ... obaja sú obvinení a v prípade dokázania viny im hrozí až 15 rokov. X. sa mal bratovi vyhrážať nožikom, že ho zabije. Vyšetrovateľ začal trestné stíhanie vo veci zločinu týrania blízkej a zverenej osoby formou spolupáchateľstva. Vytýkali súdu prvej inštancie, že nevykonal nimi navrhované dokazovanie vyžiadanim písomnej správy od príslušnej okresnej prokuratúry, resp. súdu, či bolo skutočne vznesené obvinenie voči matke a synovi X. podľa tvrdení uverejnených v článku žalovaného, vyžiadať správu, aký bol výsledok trestného stíhania či je právoplatne ukončené a s akým výsledkom. Takýto navrhovaný dôkaz je potrebné považovať za závažný a potrebný pre objektívne zistenie skutkového stavu. Na základe týchto zistení totiž by mohol súd posúdiť opodstatnenosť a pravdivosť obsahu článku uverejneného v denníku žalobcu dňa 08. 07.2017. Za nesprávny a formalistický postup v prejednávanej veci považoval fakt, že súd absolútne nekriticky zastáva názor, že u žalobcu v 1. rade, resp. žalobcov, nedošlo k zníženiu ich vážnosti v značnej miere, že nie je daná príčinná súvislosť medzi konaním žalovaného a ujmu zhoršenia zdravotného stavu u žalobcu v 1. rade ako aj ďalšie následky žalobcu v 1. rade na osobnom, pracovnom a rodinnom živote. Poukázal na písomné lekárske správy spojené s hospitalizáciou žalobcu v 1. rade ako aj na skutočnosť, že bol nútený zmeniť miesto a sídlo strednej školy, ktorú navštevoval v mieste bydliska prestupom na školu v inom mieste bezprostredne po uplynutí jedného roka od uverejnenia difamačného článku.

3. Žalovaný vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalobcov uviedol, že rozsudok považuje za správny. Poukázal na to, že bolo nesporné, že X., ktorý sa spomínal v namietanom článku, nie je žalobca v 1. rade. Predmetom žaloby je náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch, ktorú žalobcovia odôvodňujú tým, že v článku bola nesprávne zverejnená fotografia žalobcu v 1. rade. Žalobcovia nenamietali pravdivosť iného obsahu článku. Za týchto okolností nie je zrejmé, akú pre konanie podstatnú a medzi stranami spornú skutočnosť má navrhovaný dôkaz preukazovať. Pokiaľ žalobcovia poukazujú na etickú zásadu, že ak novinár zistí, že zverejnil nesprávnu informáciu, je povinný spraviť všetko pre bezodkladnú opravu, nie je zrejmé, aký majú tieto skutočnosti vzťah k správnosti rozsudku súdu prvej inštancie. Autorka článku potom ako zistila, že bola zverejnená nesprávna fotografia, osobne navštívila žalobcov, aby sa im ospravedlnila. Následne bola v denníku Z. Č. zverejnená oprava a ospravedlnenie. V druhom článku nebola zverejnená ani fotografia žalobcu, a ani žiadny iný ich identifikačný znak. Žalobcovia v ňom neboli ani priamo a ani nepriamo spomenutí. Nie je zrejmé, prečo by zverejnenie v poradí druhého článku malo byť porušením ich osobnostných práv. Článok uverejnený dňa XX.XX.XXXX v denníku Z. Č. sa žiadneho zo žalobcov netýka, nie sú v ňom spomenutí ani priamo a ani nepriamo. Žalobcovia žiadnym prijateľným spôsobom nevysvetlili, prečo ich žaloba smeruje aj proti tomuto článku. Žalobcovia dôkazmi vôbec nepreukázali, že by im vznikla nejaká ujma, ktorú by bolo potrebné reparovať poskytnutím peňažnej náhrady; aj keby žalobcovi 1. rade vôbec vznikla nejaká ujma, vzhľadom na okolnosti úplne postačujúcim (primeraným) zadosťučinením bolo zverejnenie ospravedlnenia. Zdôraznil, že nekonal úmyselne a ani nedbanlivo; vydavateľ v podstate okamžite po zistení skutočnosti, že došlo k omylu, na základe žiadosti žalobcu v 1. rade sformuloval a uverejnil opravu a ospravedlnenie, a to aj napriek tomu, že žiadosť žalobcov mohol z dôvodu nespĺnenia zákonných náležitostí odmietnuť. Žalobcom sa ospravedlnila aj autorka článku; článok bol uverejnený dňa XX.XX.XXXX. Žiadosť o uverejnenie opravy bola doručená až dňa XX.XX.XXXX. Ak by bola žiadosť doručená skôr, vydavateľ by uverejnil opravu/ospravedlnenie skôr; ospravedlnenie bolo uverejnené v hornej časti na str. 14 vydania denníka Z. Č. L. XX.XX.XXXX, ako prvý článok na str. 14, s výrazným názvom: "Ospravedlnenie", (iv) graficky oddelené od ostatného textu, (iv) pričom ospravedlnenie je pomerne rozsiahle; satisfakciu získal žalobca v 1. rade tým, že osoby, ktoré ho kontaktovali, odsúdili konanie žalovaného; z dôkazov, ktoré žalobcovia predložili vyplýva, že nikoho obsah článku nepresvedčil, že by žalobca v 1. rade bol osobou, ktorá mala fyzicky útočiť na svojich súrodencov, resp. že by bol osobou, ktorá sa mala dopustiť činov popisovaných v článku. Z obsahu príloh vyplýva, že žalobcovia v dôsledku uverejnenia namietaného článku neutrpeli žiadnu ujmu. Predložené dôkazy dokonca preukazujú, že s uverejnením článku neboli spojené žiadne negatívne dôsledky vo sfére ich osobnosti a žiadna ujma im nevznikla. V danom prípade sa žalobcom nepodarilo preukázať splnenie podmienok pre priznanie náhrady nemajetkovej

ujmy v peniazoch; žalobcovia dokonca predložili také dôkazy, ktoré vyvracajú to, že by im vznikla nejaká nemajetková ujma, resp. že by došlo k zníženiu ich vážnosti a dôstojnosti v značnej miere. Poukázal tiež na to, že v danom prípade informoval o otázkach, ktoré sú oprávneným predmetom legitímneho verejného záujmu. Obsahom článku bolo podozrenie zo spáchania trestného činu (trestných činov) a následná reakcia orgánov verejnej moci, vrátane orgánov činných v trestnom konaní, na takéto konanie. Skutočnosť, ktoré tvoria znaky trestného činu a činnosť orgánov verejnej moci sú legitímnym predmetom záujmu verejnosti a celkom legitímnym predmetom spravodajstva. Súd nárok žalobcov posudzoval aj v tom kontexte, že žalobca dobrovoľne zverejnil v prospech žalobcu opravu a ospravedlnenie v krátkom časovom odstupe od zverejnenia namietaného článku. Súd zohľadnil aj skutočnosť, že žalovaný nekonal úmyselne, hrubo nedbanlivo, ale išlo zjavne o omyl. Na druhej strane žalobcovia neprodukovali žiadne dôkazy preukazujúce ujmu v takom rozsahu a intenzite, ktorá by odôvodňovala priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch. Priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch je fakultatívne, nie obligatórne. Vzhľadom na to, že súd celkom správne dospel k záveru, že by nebolo primerané, aby bola reparovaná nejaká ujma žalobcu, ktorú žalobca v podstate ani nepreukázal a kedy bolo naopak preukázané, že žalobca v 1. rade nečelil žiadnym negatívnym dôsledkom a kedy k zníženiu dôstojnosti, cti, vážnosti alebo dobrej povesti žalobcu v 1. rade nedošlo. Z dôkazov predložených žalobcami (konkrétne z písomných lekárskeho správ), ktorí znášali dôkazné bremeno ohľadne intenzity a rozsahu nemajetkovej ujmy, nevyplývalo, že by obsah namietaných článkov vyvolal "značný ohlas apatie a nedôvery voči jeho osobe zo strany známych a blízkych osôb, zo strany širokého okruhu verejnosti" alebo že by zverejnenie článku vyvolalo zhoršenie zdravotného stavu dokonca do takej miery, že bol nútený vyhľadať odbornú pomoc. Nebolo preukázané ani to, že by bol žalobca v 1. rade nútený zmeniť školu, ktorú navštevoval v mieste svojho bydliska. Dodal, že žalobca v 2. rade neuplatnil žiadne konkrétne výhrady voči výroku, ktorým súd prvej inštancie jeho žalobu zamietol.

4. Odvolací súd preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v medziach uplatnených odvolacích dôvodov, ktorými je viazaný (§ 379 a § 380 ods. 1 C.s.p.), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p. a contrario v spojení s § 219 ods. 3 C.s.p.) a viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 C.s.p.) dospel k záveru, že odvolanie žalobcov nie je dôvodné.

5. V preskúmvanej veci sa súd prvej inštancie zaoberal nárokom žalobcov, ktorým sa domáhali náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch za neoprávnený zásah do ich osobnostných práv uverejnením podobizne žalobcu v 1. rade v denníku Z. Č., z hľadiska všetkých relevantných prostriedkov procesného útoku, ktorými žalobcovia preukazovali opodstatnenosť svojej žaloby a prostriedkov procesnej obrany, ktorými sa žalovaný bránil proti uplatňovanému nároku. Na jeho posúdenie si zadovážil potrebné dôkazy, ktoré vykonal zákonom predpísaným spôsobom a správne ich aj vyhodnotil. Jeho skutkové závery sú dostatočne podložené výsledkami vykonaného dokazovania. Ustálený skutkový stav tak umožňoval prijať spoľahlivý záver, že uverejnenie záberu tváre žalobcu v 1. rade v spojení s podozrením zo spáchania trestného činu týrania blízkej osoby malo za následok neoprávnený zásah do práva na súkromie žalobcu v 1. rade, spôsobilým privodiť mu ujmu na osobnosti z hľadiska jeho postavenia v spoločnosti.

6. Vec posúdil správne aj po právnej stránke, keď jeho právne závery vychádzajú zo správnej aplikácie právnych predpisov. Odvolací súd sa s právnym záverom súdu prvej inštancie, že žalobcovia nepreukázali príčinnú súvislosť medzi vznikom tvrdenej ujmy a neoprávneným zásahom, a to aj s právnymi dôsledkami, ktoré z neho vyvodil, plne stotožňuje. Žalobcovia v podanom odvolaní neargumentujú skutočnosťami, ktoré by mali za následok zmenu súdom prvej inštancie zisteného skutkového stavu alebo jeho právneho hodnotenia a v odvolaní uvedené argumenty nie sú spôsobilé privodiť iné právne posúdenie danej veci.

7. Rozsudok súdu prvej inštancie je zákonom zodpovedajúcim spôsobom a presvedčivo odôvodnený. Z odôvodnenia možno zistiť, na akých skutkových a právnych záveroch je rozhodnutie súdu prvej inštancie založené, teda je z neho zrejmé k akým právnym záverom konajúci súd dospel a akými úvahami sa pri rozhodovaní riadil. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, dôvody vedúce k zamietnutiu žaloby si osvojuje v celom rozsahu a v podrobnostiach na ne odkazuje. Odôvodnenie napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie je tak dostatočným podkladom pre uskutočnenie prieskumu v odvolacom konaní z hľadiska správnosti zaujatých skutkových a právnych záverov, proti týmto záverom súdu prvej inštancie mohli žalobcovia náležite skutkovo a právne argumentovať, a preto v tejto súvislosti bolo zachované ich právo na spravodlivý súdny proces, nebola im odňatá možnosť konať pred súdom len z dôvodu, že odôvodnenie rozhodnutia nezodpovedá ich predstavám a očakávaniam, a preto žalobcami uplatnený odvolací dôvod založený na tvrdení, že bolo porušené ich právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, nemôže obstať.

8. V súlade s ustálenou judikatúrou a výkladovou praxou treba za značné zníženie dôstojnosti či vážnosti fyzickej osoby v spoločnosti spravidla považovať taký zásah, ktorý by vzhľadom na jeho intenzitu, rozsah a trvanie vedúce k zníženiu jeho dôstojnosti alebo vážnosti v spoločnosti pociťoval ako závažný každý, kto by ocitol na mieste a v postavení dotknutej osoby. Dôkazné bremeno spočívajúce v povinnosti nepochybne preukázať existenciu okolností umožňujúcich priznanie náhrady nemajetkovej ujmy však v spore zaťažuje žalobcu, ktorý síce nie je povinný preukazovať samotnú nemajetkovú ujmu, avšak ak chce byť v spore úspešný, musí preukázať také dôsledky konania pôvodcu zásahu v objektívnej realite, z ktorých vznik nemajetkovej ujmy nepochybne vyplýva. To pritom platí i v prípade zásahu do práva na česť, dôstojnosť a vážnosť v spoločnosti, uskutočneného prostredníctvom tlače, keď hoci takýto zásah má širokú publicitu, a preto možno existenciu určitých nepriaznivých následkov dôvodne predpokladať, uvedená skutočnosť nemôže sama o sebe v každom jednotlivom prípade zakladať (automaticky) nárok na náhradu nemajetkovej ujmy, keďže následky zásahu je nevyhnutné vždy hodnotiť výlučne so zreteľom na individuálne okolnosti danej veci.

9. V súlade s vyššie uvedenými závermi súd prvej inštancie nároky žalobcov na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch aj posudzoval. Správne pritom vychádzal z rozhodujúcich tvrdení, z ktorých žalobcovia v žalobe odvodzovali vznik nároku na peňažnú satisfakciu. Tvrdili, že uverejnením článkov v denníku Nový Čas dňa XX.XX.XXXX T. XX.XX.XXXX, bola v značnej miere znížená ich ľudská dôstojnosť, vážnosť v spoločnosti, v širokom okruhu známych a priateľov, u žalobcu v 1. rade medzi pedagogickými a nepedagogickými pracovníkmi a spolužiakmi. Žalobcovia tvrdili, že nepravdivými údajmi uverejnenými v článkoch boli kriminalizovaní a škandalizovaní. Vzhľadom na to, že bola v značnej miere znížená ich dôstojnosť a vážnosť v spoločnosti, uplatnil si žalobca v 1. rade náhradu nemajetkovej ujmy v sume 26.500 eur a žalobca v 2. rade v sume 10.000 eur. Na preukázanie uvedených tvrdení žalobcovia predložili správu o povesti mesta F., súhlas s prestupom na inú školu, list H. T. Q., rozhodnutie Sociálnej poisťovne, reakcie na článok na sociálnej sieti, lekárske správy. Súd prvej inštancie tieto dôkazy náležite vyhodnotil, keď dospel k záveru, že články na sociálnej sieti a správa o povesti nepreukazujú vznik ujmy a že z lekárskeho správ nevyplýva, že príčinou zdravotných problémov žalobcu v 1. rade mali byť namietané články. Existencia príčinnej súvislosti nebola spoľahlivo preukázaná ani medzi konaním žalovaného a ujmom spočívajúcou v nútenom prestupe žalobcu v 1. rade na inú školu. Pokiaľ ide o žalobcu 2/, tento neuviedol v prvoinštančnom konaní žiadne relevantné skutočnosti, z ktorých vyvodzoval vznik ujmy, a preto neunesol ani len bremeno tvrdenia. Žalobcovia v odvolaní neuvádzajú, v čom konkrétne má nesprávnosť hodnotenia dôkazov súdom prvej inštancie spočívať. V danom prípade možno konštatovať, že súd prvej inštancie správne zameral svoje dokazovanie na zisťovanie všetkých podstatných skutočností, ktoré boli významné z hľadiska hmotnoprávneho posúdenia veci, logicky vysvetlil postup, na základe ktorého dospel z vykonaných dôkazov k svojim skutkovým záverom a odvolací súd nezistil, že by považoval za zistené niečo, čo sa v spise nenachádzalo, resp. že by opomenul niečo podstatné čo z obsahu spisu vyplývalo, alebo že by v jeho úvahách existovali logické rozpory. Súd prvej inštancie v danej veci správne posúdil a uplatnil zodpovednosť sporových strán za splnenie si procesnej povinnosti preukázať svoje tvrdenia a za stavu, keď žalobcovia neunesli dôkazné bremeno ohľadne svojich tvrdení týkajúcich sa zníženia ich dôstojnosti a vážnosti v spoločnosti v značnej miere, je právny záver prvoinštančného súdu o tom, že žalobcom nevznikol voči žalovanému nárok na zaplatenie peňažnej satisfakcie, správny.

10. Žalobcovia sa v podanom odvolaní dovoľávajú uverejnenia nepravdivých údajov v článku uverejnenom v denníku Z. Č. L. XX.XX.XXXX, ktorými bol žalobca v 1. rade nepravdivo a značne kriminalizovaný a škandalizovaný. Nie je však zrejmé, ktoré konkrétne nepravdivé údaje mali byť o žalobcovi uverejnené, keď článok sa nemal osoby žalobcu, ale X. (XX), a ako na to poukázal i súd prvej inštancie, táto skutočnosť bola aj okoliu žalobcov zrejmá. Uverejnením druhého, obsahovo súvisiaceho článku, neboli žalobcovia nijako na svojich osobnostných právach dotknutí. Žalobcovia neuviedli argumenty, pre ktoré nemožno vzniknutú ujmu prostredníctvom žiadnej z foriem morálneho zadosťučinenia primerane zmierniť. Z odvolania nevyplýva, prečo žalobca v 1. rade nepovažuje ospravedlnenie žalovaného za dostatočné. Žalobcovia poukazujú v odvolaní na rozhodnutia najvyšších súdnych autorít, avšak bez vzťahu k prejednávanému nároku na peňažnú satisfakciu. Oporu vo vykonanom dokazovaní má aj záver súdu prvej inštancie, že k uverejneniu fotografie žalobcu v 1. rade v predmetnom článku došlo na základe omylu, a to výberom nesprávnej osoby. Len skutočnosť, že zo strany žalovaného išlo; podľa názoru odvolacieho súdu; o hrubú nebalosť, nemá sama osebe za následok vznik nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch.

11. Súd prvej inštancie postupoval správne, keď nepripustil vykonanie dokazovania na zistenie výsledku trestného konania vo veci týrania blízkej osoby, keď aj odvolací súd ho považoval za nadbytočné. Žalobcami navrhované dôkazy by totiž neboli spôsobilé spochybniť správnosť právnych záverov súdu

prvej inštancie, ku ktorým dospel na základe výsledkov vykonaného dokazovania v rozsahu dostatočne potrebnom pre zistenie a právne posúdenie rozhodujúcich skutočností. Výsledok trestného konania, na zistenie ktorej skutočnosti bolo navrhované dokazovanie, je totiž bez relevantnej súvislosti s predmetom konania. So zreteľom na uvedené odvolací súd nezistil v súvislosti so žalobcami označeným a súdom prvej inštancie zamietnutým (nevykonaným) dôkazom v postupe súdu prvej inštancie žiadnu takú vadu či pochybenie, ktoré by mohli mať za následok nesprávnosť či predčasnosť jeho rozhodnutia, prípadne neúplnosť zisteného skutkového stavu, keďže vzhľadom k vymedzeniu žalovaného nároku, opísaného skutkového stavu a prijatých právnych záverov, neboli navrhované dôkazy potrebné.

12. Z hľadiska argumentu o nesprávnom právnom posúdení veci žalobcovia nenamietali, že by konajúci súd nepoužil správny právny predpis, nesprávne interpretoval príslušné ustanovenia Občianskeho zákonníka, alebo že by zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

13. So zreteľom na vyššie uvedené skutočnosti odvolací súd neakceptoval argumenty, na ktoré poukazovali žalobcovia vo svojom odvolaní, a preto napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil podľa § 387 ods. 1,2 C.s.p.

14. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p. Žalovanému, ktorý mal v odvolacom konaní úspech, priznal proti žalobcom nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu. O výške náhrady trov rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

15. Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.). Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.). Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je dovolateľom

fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, alebo ak je dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C.s.p.).